

Tato diplomová práce popisuje několik dosud nepovšimnutých komunikačních funkcí (nejen) latinského vokativu. Polemizuje s dosavadními představami, že vokativem se buď oslovuje, volá, kvalifikuje a zdůrazňuje, nebo je daný vokativ pouze konvenční, zdvořilostní, a tedy nefunkční. Autor nejprve popisuje vokativ z hlediska teorie mluvních aktů a podává definice mluvních aktů volání a oslovení. V kapitole 3 a 4 se pak věnuje vokativům, jež byly dosud pokládány za nefunkční, a na základě analýzy zejména Ciceronových řečí a starých římských komedií dospívá ke dvěma zásadním funkcím vokativu v neiniciálním postavení v promluvě: 1) vokativ jako kohezní prostředek, který přispívá k přehlednosti promluvy a tematizuje její strukturu; 2) tzv. garanční vokativ. V kapitole 5 jsou uvedeny další, méně důležité pragmatické funkce vokativu: vokativ triumfální, zostuzující a parodický.